

[Johs. Clausen.]

denne, samtidig med at Renteniveauet og Diskontoen stiger, virker i hvert Fald ikke i Retning af at gøre Landbruget rentabelt; det virker snarere i modsat Retning. Naar man i disse Tider fremsætter det ene Krise-forslag angaaende Landbruget efter det andet, er det i Erkendelse af, at det er betimeligt og nødvendigt, ogsaa for Samfundet som Helhed, og derfor gaar alle Partier ind derfor; men saa ser det unægtelig mærkeligt ud, at en Landbrugers Skattebyrde er ca. 50 pCt. større end en københavnsk Skattebyrds, naar Indtægten er den samme.

Det forekommer mig ogsaa mærkeligt, naar den højtærede Landbrugsminister siger, at en Lettelse af de faste Skatter kun kommer Kreditorerne til gode. Saa maa det danske Landbrug altsaa være paa den yderste Grænse, for saa er der ikke mere at redde. Men var det i saa Fald ikke betimeligt, at man undlod vedblivende at lade de faste Skatter stige?

I det foreliggende Lovforslag er der Tale om et Rentetilskud paa 3 pCt. i et Aar. Det vil jo afgjort, som ogsaa det ærede 4de Medlem for 2den Kreds og det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Jensen-Aale) sagde, komme de mest trængende til gode. Det vil altsaa sige, at vedkommende har ingen eller i hvert Fald ingen nævneværdig personlig Skat, og jeg vil hævde, at en Nedsættelse af den faste Skat for de Landbrug, der her er Tale om, vilde betyde langt mere end et Rentetilskud i et Aar paa 3 pCt. af en vis Del af Panteværdien. Man taler nok om, at denne Skattebyrde ikke betyder noget. Ja, fra 1933—34 til 1936—37 er Landbrugets Ejendomsskatter steget fra 64,2 til 81,8 Mill. Kr. I den samme Periode, hvor man gentagne Gange har søgt at lovgive til Fordel for Erhvervet, har man altsaa paalagt det en øget Skattebyrde paa ca. 20 Mill. Kr., skønt Skatteindtægten i Landdistrikterne fra 1929 til 1934 faldt med 213 Mill. Kr. og Formuen med 631 Mill. Kr. Det betyder ikke noget, at Skattebyrden lettes, men det betyder saa meget, at der gives et Rentetilskud for et bitte Udsnit af Prioriteterne i et Aar! Nej, det er ikke et Rentetilskud i et enkelt Aar for et lille Udsnit af Prioritetsbyrden, der betyder noget. Det, der betyder noget, er, at der skabes Betingelser for den størst mulige Udnyttelse af Landbrugets Produktionsapparat, Betingelser for et rimeligt Renteniveau og en ligelig Skattebyrde. Jeg tror, at det er den Vej, man skal gaa. Rentetilskud og de andre Ting, jeg her har nævnt, er i hvert Fald ikke den rigtige Vej.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg glemte, sidst jeg havde Ordet, at svare det ærede 10de tingvalgte Medlem (Jensen Christensen) paa hans Spørgsmaal om, hvorvidt Rentetilskud ogsaa kan ydes til Kreditforeningsgæld. Ja, der staar udtrykkeligt, at Rentetilskud kan ydes til den Gæld, der ligger mellem 85 og 110 pCt. af Ejendommens Panteværdi, og der er ikke noget Fradrag hverken for Kreditforeningsgæld eller anden Førsteprioritetsgæld, naar den ligger inden for den nævnte Zone.

Det ærede Medlem vilde ikke rigtig indrømme, at hans Logik havde svigtet ham, hvad angaar hans Stilling over for Tilskud til Landmænd, som har over 110 pCt. Gæld, og Landmænd, som har under 110 pCt. Det er meget vanskeligt for andre at se, at der er Logik i at sige, at det ene er helt rigtigt og det andet helt galt. Endvidere vil jeg spørge det ærede Medlem: hvor er Logikken, naar det ærede Medlem over for Sønderjyderne er med til at give Rentetilskud til Gæld under 110 pCt., medens det er pinegalt at give Rentetilskud, naar vi kommer over Kongeaan? Derfor faar jeg desværre en ringere og ringere Mening om det ærede Medlems Logik, jo mere jeg tænker over Sagen.

Baade det ærede 10de tingvalgte Medlem og den ærede sidste Taler maa have misforstaaet mine Udtalelser om Skattelettelse. Jeg har aldrig sagt, at Skattelettelse ikke vilde være en Fordel for de paagældende Landmænd, men jeg udtalte i min sidste Tale, at der er mange Kreditorer i Byerne, som har Interesse i, at Landmændene faar Skattelettelse, idet Tilgodehavender, som er placeret meget usikkert, meget yderligt, i samme Øjeblik man fjerner Skatteprioriteten, bliver sikrere. Jeg vil gerne yderligere, naar man nu saa stærkt understreger dette Spørgsmaals Betydning, spørge: hvorfor gennemførte de to Partier da ikke en Nedsættelse af Ejendomsskatterne i 1928—29, da de havde Flertal baade i Folketing og i Landsting og havde Regeringen? Hvorfor gennemfører de ikke en Nedsættelse af Ejendomsskatterne ude i Landkommunerne, hvor de jo har Flertal langt de fleste Steder? Den kommunale Ejendomsbeskatning er for Landmændene mere end de $\frac{2}{3}$ af den samlede Ejendomsbeskatning. Hvorfor gennemførte de det ikke sidste Gang, da de havde Ret til at foretage en Overflytning fra Ejendomsskatter til personlig Skat? Da skete der kun en Overflytning af ca. 900.000 Kr., skønt Ejendomsskatterne i Kommunerne for Landdistrikterne udgør